

0704 – 4. juli

Venn, hvordan kom du inn her og har ikke bryllupsklær? Mat 22: 12.

Her i Mat 22 sier Kristus at «himlenes rike», d. v. s. hans nåderike på jorden, er å ligne med «et bryllup som en konge laget i stand for sin sønn».

Til dette bryllupet bad han inn mange. Men de fleste avviste innbydelsen og unnskyldte seg med at de ikke kunne komme. Den ene var hindret av sin forretning, den andre av sitt gårdsbruk og den tredje av sin ektefelle. Det var likevel ikke alle som direkte avviste kallet. Nei, mange tok imot det, «bryllupssalen ble fylt med gjester».

Men nå sier Kristus at nettopp blant disse som hadde tatt imot kallet, var kommet inn i bryllupet og satt der ved bordene, fantes det også en mann som ikke var kledd i bryllupsklær, men satt der i sine egne klær. Og at det var utelukkende dette som var årsaken til at han ble bundet på hender og føtter, og kastet ut i det ytterste mørke.

Hva er det så Herren vil tale til oss om gjennom dette? Mannen var jo kommet inn i bryllupet. Var altså ikke blant dem som avviste kallet og holdt seg borte, men satt der nå ved bryllupsbordet blant de andre lykkelige gjestene.

Jo, dette taler til oss om dem som ikke bare har opplevd Åndens kall i sitt hjerte, men også så markert har vært lydige mot kallet at de har begynt å søke frelse. Har nå vendt seg bort fra sine tidligere «veier» og «gårder», sitt levesett og sin omgangskrets, som de hadde vært så opptatt med.

Nå hadde de slått seg sammen med de troende når det gjaldt omgangskrets, skikker og holdninger, i det å lese, høre og synges om Guds ord og rike, i bønn og i en viss kristelig virksomhet. Deltok kort sagt i alt som hører med i et alvorlig og gudfryktig liv, som står i klar kontrast til den store masse av mennesker.

Denne mannen kan jo på ingen måte være et bilde på den store, selvsikre massen blant oss? For hvor finner vi i så fall alle dem som fikk høre kallet, men som ikke kom? Hedningene, som ikke har Ordet, har jo heller ikke innbydelsen.

Vi skjønner altså at dette er en «kristelig» mann, er et bilde på et «kristelig» folk innenfor de levende kristnes flokk. Han var jo å finne i bryllupet. Hadde ikke avvist kallet. Og samtidig mangler disse menneskene noe så vesentlig at de blir kastet ut i det ytterste mørke.

De fem jomfruene (i Mat 25) som ikke hadde olje på lampene sine, skildrer nøyaktig det samme som denne mannen. Der sier Kristus at «Himlenes rike lignes med ti jomfruer som tok lampene sine og gikk ut for å møte brudgommen».

Gjennom hele tiden de ventet var det ingen forskjell å merke mellom de kloke og de uforstandige. Nei, alle sammen var de jomfruer. Alle hadde de lampene sine med seg. Alle var gått ut for å møte brudgommen. Alle ventet på det herlige øyeblikket da de skulle gå inn sammen med ham i bryllupssalen, i herligheten.

Med ved midnatt, da det hørtes et rop: «Se, brudgommen kommer!» – da først ble det åpenbart at halvdelen av dem manglet olje, at lampene deres ikke brant. Og de ble stengt ute fra bryllupssalen

for all evighet. Ennå forferdeligere og sterkere er dette skildret i Joh 15, der Kristus taler om grener i meg som ikke bærer frukt. Må hver éneste en av oss tenke over hva dette ordet kan innebære!

Og i Mat 7 taler Herren uten billedspråk om hvor mye en kan gjøre i hans navn, og likevel ikke ha det rett med ham. At en i hans navn kan profetere, i hans navn gjøre tegn og under som å drive ut onde ånder, vekke opp døde, kort sagt gjøre mange kraftige gjerninger.

Og biskopen i Sardes var både i lære og liv en som ble ansett av alle for å være en levende sjel. Men Herren sa: «Du har navn av å leve, men du er død!»

Hvem skulle ikke ha grunn til å frykte, når Kristus selv taler slike ord? Overfor slike ord opplever ofte de mest rettferdige og åndsfulle kristne stor frykt for at de skulle være bedratt, og roper i dypt alvor: «Ransak, meg Gud, og se om jeg fremdeles er på fortapelsens vei!»

Skulle det være noen grunn til å tro at bare du ikke skulle behøve å frykte, ikke behøver å tenke grundigere over Kristi ord om akkurat dette?

Men nå vil vi se hva de egentlig manglet, disse kristelige, som fikk så forferdelig liv i evigheten.

Bryllupsklær? «Du har ikke bryllupsklær!» Hva kan vel dette bety? I Åp 19 står det at i Lammets bryllup ble det gitt bruden å kle seg i rent og skinnende lin – og så tilføyes det: «for det fine linet er de helliges rettferdighet».

Og hva disse helliges rettferdighets-drakt er, ser vi videre i det sjuende kapitlet. Der sies det om den frelste, hvitklede skaren: «Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Derfor er de framfor Guds trone». Og til den lunkne læreren i Laodikea sier Kristus: «Jeg råder deg til å kjøpe hvite klær av meg, så du kan være påkledd, og din nakenhets skam ikke skal vises».

De som er i bryllupet, men sitter der i sine egne klær, og ikke har Kongens bryllupsdrakt på seg, er altså den slags kristelige mennesker som med mer eller mindre alvor, nidkjærhet og gudsfrykt likevel fortsatt lever i sin egen rettferdighet.

De har ennå aldri virkelig fått se sin synd. Er aldri blitt avkledd sin egen kristendom og ikledd en annens, nemlig Kristi rettferdighet. Ennå har de aldri av hjertet, fattig i ånden, kunnet bekjenne: «I Lammets død og blod er jeg fullkommen frelst, hellig, ren og god».